

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: **SSR Agata Krakówka**

Protokolant: Maria Stawicka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – nie stawił się – zawiadomiony prawidłowo - wokandą po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28 października 2015 r., 1 lipca 2016 r., 16 listopada 2016 r., 3 lutego 2017 r.

w sprawie przeciwko:

J. Ł., synowi J. i B. z domu D., urodzonego (...) w G., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 21 kwietnia 2015 r. w G. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci metadonu w ilości 39 mg, co stanowi dwie porcje środka odurzającego,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r.

II. w dniu 21 kwietnia 2015 r. w G. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił innej osobie A. S. środek odurzający w postaci metadonu w ilości 18 mg, co stanowi porcję środka odurzającego

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r.

I. oskarżonego **J. Ł.** uznaje za winnego tego, że w dniu 21 kwietnia 2015 r. w G. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający zaliczany do grupy I-N środków odurzających w postaci metadonu w postaci 21 mg, co stanowi pojedynczą porcję środka odurzającego, przy czym czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, stanowiącego występki z art. 62 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 4 § 1 ustawy kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r. (**dalej k.k. - odnośnie punktu I, IV wyroku**), art. 34 § 1 k.k., art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego **J. Ł.** uznaje za winnego tego, że w dniu 21 kwietnia 2015 r. w G. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił innej osobie A. S. środek odurzający zaliczany do grupy I-N środków odurzających w postaci metadonu w ilości nie mniejszej niż 18 mg i nie większej niż 23 mg, co stanowi pojedynczą porcję środka odurzającego, czyn ten kwalifikuje z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. orzeczone w punktach I i II jednostkowe kary ograniczenia wolności łączy i orzeka wobec oskarżonego karę łączną 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku

wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. za czyn przypisany w punkcie I wyroku orzeka wobec oskarżonego przepadek butelki plastikowej opisanej pod poz. 1 wykazu dowodów rzeczowych do sprawy 1 Ds. 784/15 (k. 130), strzykawki o pojemności 5 ml opisanej pod poz. 2 w wykazie dowodów rzeczowych do sprawy 1 Ds. 784/15 (k. 130);

V. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii za czyn przypisany w punkcie II wyroku orzeka przepadek butelki plastikowej po metadonie opisanej pod poz. 3 wykazu dowodów rzeczowych do sprawy 1 Ds. 784/15 (k. 130);

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie III łącznej kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 21.04.2015 r. od godz. 15:50 do dnia 22.04.2015 r. do godz. 16:30;

VII. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. kwotę 974,16 zł (dziewięćset siedemdziesiąt cztery złote szesnaście groszy) z tytułu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VIII. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty.

Sygn. akt II K 692/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 kwietnia 2015 roku J. Ł. spotkał około godziny 14.00 spotkał znajomego A. S.. Następnie mężczyźni udali się samochodem A. S. marki H. (...) o nr rej. (...) na stację paliw Lotos przy ul. (...) w G.. Tam udali się do łazienki i zamknęli się w jednej z kabin w celu zażycia narkotyków. J. Ł. w tym miejscu udzielił A. S. środek odurzający zaliczany do grupy I-N środków odurzających w postaci metadonu w ilości nie mniejszej niż 18 mg i nie większej niż 23 mg, co stanowiło pojedynczą porcję środka odurzającego.

Zachowanie J. Ł. i A. S. zaniepokoiło pracownika stacji paliw K. K., który po wejściu do toalety przez prześwit pod drzwiami do kabiny WC zauważył dwóch mężczyzn klęczących przy muszli klozetowej, w związku z czym wezwał na miejsce Policję, podejrzewając, iż mogą zażywać oni narkotyki. Chwilę później J. Ł. opuścił teren stacji paliw i udał się w kierunku al. (...), zaś A. S. pozostał w kabinie toalety.

W międzyczasie około godziny 15.50 przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji M. Z. i R. P. dokonali zatrzymania J. Ł.. Następnie funkcjonariusz M. Z. udał się do toalety na stacji paliw, gdzie w jednej z kabin zauważył A. S., który część otrzymanej wcześniej od J. Ł. substancji odurzającej w postaci metadonu wstrzykuje sobie w udo, a następnie szukał czegoś w reklamówce. Widząc to, funkcjonariusz Policji, dokonał zatrzymania A. S.. Następnie obu mężczyzn przewieziono do Komisariatu V Policji w G. w celu przeprowadzenia dalszych czynności procesowych. W kabinie toalety, gdzie znajdował się A. S. ujawniono reklamówkę ze strzykawkami i igłami, butelkę o pojemności 100 ml zawierającą 18 mg metadonu, z której A. S. wcześniej wstrzyknął sobie metadon oraz igłę ze strzykawką.

/dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. Ł. k. 59; częściowo zeznania świadka A. S. k. 53v, 253-254; zeznania świadka K. K. k. 22v-23, 190-190v; zeznania świadka R. P. k. 30, 190v; zeznania świadka M. Z. k. 34v, 191; zeznania świadka T. S. k. 302v; protokół zatrzymania osoby k. 2-2v, 4-4v; protokół oględzin k. 25-26v, 71-73; protokół badań wstępnych k. 40-44; protokół zatrzymania rzeczy wraz z załącznikami k. 68-70; płyta CD k. 89; opinia kryminalistyczna k. 110-115/

Po dokonaniu przeszukania odzieży należącej do zatrzymanych osób u J. Ł. ujawniono butelkę o pojemności 100 ml z zawartością 21 mg środka odurzającego w postaci metadonu oraz strzykawkę o objętości 5 ml i opakowanie po igle, zaś u A. S. ujawniono lufkę i trzy strzykawki.

/dowód: protokół przeszukania osoby k. 6-8, 9-11, opinia kryminalistyczna k. 110-115/

Pojedyncza dawka metadonu wystarczająca do odurzenia wynosi od 15 mg do 30 mg metadonu jednorazowo.

/dowód: opinia kryminalistyczna k. 110-115/

Oskarżony J. Ł. jest bezdzietnym kawalerem. Ma wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu. Jest bezrobotny. Utrzymuje się z prac dorywczych oraz pomocy matki. Nie posiada majątku. Zgodnie z oświadczeniem jego stan zdrowia jest dobry, choruje na astmę. Nie leczył się odwykowo, neurologicznie, ani psychiatrycznie.

J. Ł. był uprzednio karany. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 18.07.2014 r. został skazany za przestępstwo kwalifikowane z art. 279 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat oraz karę grzywny. Po popełnieniu czynu oskarżony był karany przez A. N. z dnia 04.07.2016 r. na karę grzywny w stawkach dziennych 65 stawek po 10 euro oraz Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 04.07.2016 r., sygn. akt II K 367/15 za czyn z art. 222 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 20 godzin nieodpłatnej pracy na cele społeczne.

/dowód: dane o oskarżonym J. Ł. k. 58v; dane o karalności k. 331-333; odpis wyroku k. 106-108/

Oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Rozpoznano u oskarżonego cechy nieprawidłowej osobowości oraz skłonność do zażywania narkotyków bez wyraźnych cech uzależnienia. Nie stwierdzono jednak żadnych danych wskazujących na występowanie u oskarżonego zaburzeń psychicznych wpływających na poczytalność opiniowanego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. W inkryminowanym czasie oskarżony nie miał zniesionej, ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

/dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 101-102/

W świetle treści uzyskanego kwestionariusza zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień u oskarżonego J. Ł. rozpoznano zespół uzależnienia od substancji psychoaktywnych – heroiny. Obecnie u oskarżonego obecne są osiowe objawy uzależnienia: utrata kontroli, przymus używania, zmiana tolerancji, koncentracja życia wokół zdobywania i używania narkotyków, używania pomimo poważnych konsekwencji. J. Ł. wymaga leczenia odwykowego w formie długoterminowego pobytu w stacjonarnym ośrodku terapeutycznym dla osób uzależnionych.

/dowód: kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień k. 117-122/

Oskarżony J. Ł. składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do posiadania środka odurzającego, nie przyznał się do jego udzielenia A. S.. Podał, że w dniu zdarzenia posiadał metadon, który dostał od jakiegoś narkomana. Butelkę z metadonem trzymał w piwnicy, zaś trzy dni przed zatrzymaniem schował ją do kieszeni kurtki. Z kolei A. S. spotkał w dniu zdarzenia przy sklepie (...). Potem jego samochodem razem udali się na stację benzynową. A. S. nie tankował, tylko poszedł do łazienki. Po chwili oskarżony również przyszedł do łazienki poprawić sobie fryzurę, gdyż chciał ładnie wyglądać w swoje urodziny. Potem przyszli funkcjonariusze Policji i ich zatrzymali. Zaprzeczył, ażeby tego dnia zażywał metadon czy też dawał go A. S.. Nie potrafił powiedzieć czy tego dnia A. S. zażywał metadon, a jeśli tak, to musiał zażywać swój. Oświadczył, że nie ma pozwolenia na posiadanie metadonu.

W toku postępowania sądowego oskarżony J. Ł. nie złożył wyjaśnień, gdyż będąc prawidłowo zawiadomionym nie stawiał się na rozprawie.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. Ł. k. 59/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżony J. Ł. dopuścił się popełnienia obydwu czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, przy czym Sąd doprecyzował ich opisy, ażeby w pełni odzwierciedlały ilość oraz rodzaj środka odurzającego, który posiadał oraz udzielał oskarżony, jak również w przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia Sąd przyjął, iż stanowił on wypadek mniejszej wagi, co doprowadziło do modyfikacji kwalifikacji tego czynu.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego J. Ł. oraz częściowo na zeznaniach świadka A. S., w szczególności tych złożonych w toku postępowania przygotowawczego, jak również w całości na zeznaniach świadków K. K. – pracownika stacji paliw oraz funkcjonariuszy Policji, którzy dokonywali w stosunku do oskarżonego interwencji – R. P. i M. Z.. W tym miejscu wskazać należy, iż zeznania świadków G. R., R. S. oraz B. S. nie miały szczególnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż dotyczyły takich informacji jak pochodzenie pojazdu używanego przez A. S. oraz miejsca zamieszkania oskarżonego i zażywania przez niego narkotyków.

Sąd oparł się również na zgromadzonych w toku postępowania dowodach w postaci dokumentów, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, we właściwej formie, zaś ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony. W konsekwencji przedmiotowe dokumenty należało uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Sąd uznał za wiarygodne także dokumenty w postaci protokołu badań wstępnych i opinii kryminalistycznej z zakresu badań fizykochemicznych. Przedmiotowa opinia została sporządzona przez biegłego dysponującego stosowną wiedzą specjalną, zdaniem Sądu jest jasna i zupełna, została również w sposób należyty uzasadniona. W ocenie Sądu wnioski opinii nie budzą żadnych wątpliwości, w związku z czym Sąd opierał się na omawianym dowodzie dokonując ustaleń faktycznych w sprawie.

Przechodząc do omówienia dowodów osobowych stwierdzić należy, iż żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności nie budziły zeznania świadków będących funkcjonariuszami Policji, którzy w dniu 21 kwietnia 2015 r. podjęli interwencję wobec osoby oskarżonego oraz A. S.. Zeznania świadków R. P. oraz M. Z. były jasne, logiczne oraz konsekwentne. Brak było podstaw do przyjęcia, aby świadkowie ci mieli jakiegokolwiek powody do składania zeznań niezgodnych ze stanem rzeczywistym, w szczególności fałszywie obciążających oskarżonego. Świadkowie ci zgodnie opisali przebieg i wyniki przedmiotowej interwencji, zwłaszcza w zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego, albowiem na rozprawie świadkowie nie pamiętali już dokładnie szczegółów zdarzenia i zeznawali bardziej ogólnie, co z uwagi na upływ czasu oraz znaczną ilość zbliżonych interwencji podejmowanych przez świadków należy jednak uznać za usprawiedliwione. Podejmowane przez świadków czynności zostały także utrwalone w sposób przewidziany przepisami prawa.

Za w pełni wiarygodne należało też uznać zeznania świadka K. K. – pracownika stacji paliw, gdyż było one również jasne, logiczne i konsekwentne. Świadek jest osobą całkowicie niezwiązaną z żadną ze stron postępowania i nie miał żadnego interesu w tym, aby podawać nieprawdę. Sąd dał mu więc wiarę, że widział dwóch mężczyzn (którymi okazali się być J. Ł. i A. S.), którzy zamknęli się na dłuższy czas w kabinie w toalecie, jak również, że widział jak klęczą przy muszli klozetowej, a także, że przypuszczał, iż zażywają narkotyki.

Zeznania wskazanych powyżej świadków, w zakresie tego, że J. Ł. oraz A. S. w dniu zdarzenia pojawili się na stacji paliw zostały potwierdzone poprzez dowód w postaci protokołu oględzin zapisu monitoringu.

W ocenie Sądu zeznania świadka A. S. należało uznać za wiarygodne jedynie częściowo, w zakresie, w jakim były jasne, logiczne i poparte pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Sąd dał mu wiarę, że w dniu zdarzenia spotkał J. Ł., od którego na stacji benzynowej otrzymał jedną porcję środka odurzającego w postaci metadonu. Wziął „działkę”

metadonu z butelki J. Ł., a następnie wstrzyknął sobie własną strzykawką w toalecie w stacji paliw Lotos. W tym miejscu wskazać należy, iż moment wstrzykiwania w udo widział interweniujący w tym dniu funkcjonariusz Policji M. Z.. Potwierdzeniem zeznań świadka w tym zakresie jest również wspomniany już protokół oględzin miejsca oraz zeznania M. Z., z których wynika, że w kabinie w której dokonano zatrzymania A. S. zabezpieczono między innymi butelkę z zawartością 18 mg metadonu oraz igłę ze strzykawką o pojemności 5 ml. Należało przy tym podkreślić, że nie można było przyjąć, aby ilość, którą A. S. wstrzyknął sobie w udo stanowiła porcję środka odurzającego. Z wniosków opinii fizykochemicznej wynikało bowiem, że porcja metadonu to co najmniej 15 mg, a zatem A. S. (biorąc pod uwagę średnią pojemność strzykawki) nie mógł sobie jej wstrzyknąć jednorazowo. Za wiarygodne – w świetle zasad doświadczenia życiowego – należało więc uznać, że J. Ł. pozostawił A. S. butelkę zawierającą porcję metadonu, a ten chciał się nią odurzyć, dokonując kilku iniekcji.

Z kolei w przeważającej części za niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka A. S. złożone w toku postępowania sądowego, w których to świadek zaprzeczył, ażeby w dniu zdarzenia otrzymał od J. Ł. substancję w postaci metadonu, gdyż w tym okresie dostawał dawki metadonu na okres dwóch tygodni w związku z terapią uzależnienia od substancji psychoaktywnych. Zeznania świadka w tym zakresie są sprzeczne z informacją uzyskaną z (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. - (...) (która prowadziła również leczenie w G.). Z informacji tej wynikało, że A. S. **nie był w okresie objętym zarzutem w ogóle objęty taką metodą leczenia**, a w całym okresie jego leczenia nie zdarzyło się, aby otrzymywał metadon na okres trzech tygodni. Ponadto zeznając przed Sądem świadek nie podawał żadnych szczegółów zdarzenia, tłumacząc to uszkodzeniem pamięci krótkotrwałej, czego nie potwierdziła opinia sądowo-psychologiczna sporządzona w sprawie. W myśl tej opinii zdolności A. S. do postrzegania, zapamiętywania oraz odtwarzania spostrzeżeń utrzymują się na dobrym poziomie i nie budzą zastrzeżeń. Niewątpliwie zaś J. Ł. dysponował metadonem i wiarygodne – z punktu zasad doświadczenia życiowego – było to, że wspólnie z A. S. zamknęli się w łazience, aby zażyć narkotyk – co korespondowało z zeznaniami świadka K. K..

Za niczym nie poparte należało również uznać twierdzenia świadka zawarte w piśmie z dnia 02.07.2016 r., iż w postępowaniu przygotowawczym funkcjonariusze policji wykorzystali jego stan psychiczny i fizyczny oraz jego podpis, żeby sfabrykować zeznania. Dokładna analiza tego pisma wskazywała na to, że świadek nie kwestionował ani faktu przesłuchania ani też złożonego podpisu, lecz wskazywał na to, że jego stan uniemożliwiał mu złożenie zeznań. Należało również podkreślić, że inne okoliczności (poza twierdzeniami dotyczącymi pochodzenia metadonu) pokrywały się z jego twierdzeniami na rozprawie, np. odnośnie stopnia znajomości z J. Ł. czy też okoliczności zażycia narkotyku. Z treści protokołu wynika również, że przesłuchanie przerwano, gdyż świadek nie chciał już więcej mówić na temat zdarzenia, co tym bardziej przemawia przeciwko przyjęciu, że w jakikolwiek sposób wpływno na treść jego zeznań. Z zeznań świadka T. S. wynikało, że nie miała miejsca jakakolwiek próba wpływania na treść zeznań A. S.. Świadek T. S. wykluczył również możliwość znajdowania się przesłuchiwanego świadka pod wpływem alkoholu lub też środków odurzających, co jest wiarygodne, biorąc pod uwagę fakt, że pomiędzy zażyciem przez świadka, nawet nie pojedynczej porcji metadonu, niezbędnej do odurzenia się, a momentem przesłuchania go minęło około 21 godzin. Wskazał, iż w przypadku, gdy zachodzi takie prawdopodobieństwo nie wykonuje się czynności przesłuchania. Nadto, należało wskazać, że z wniosków opinii sądowo-psychologicznej wynikało, że nadużywanie narkotyków nie miało większego wpływu na ogólne zdolności poznawcze świadka. Nie potwierdziły się deklarowane przez A. S. zaburzenia pamięci. T. S. zeznał, że A. S. podczas przesłuchania zachowywał się normalnie i logicznie odpowiadał na pytania, zaś on notował tylko to, co świadek mówił. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw, ażeby podważyć wiarygodność zeznań świadka T. S., który nie miał żadnego interesu, aby podawać nieprawdę. Zetknął się on ze świadkiem wyłącznie w ramach podejmowanych czynności zawodowych, sprawa ta miała charakter relatywnie błahy (chodziło o jedną porcję środka odurzającego), z punktu widzenia funkcjonariusza policji całkowicie obojętne było to, od kogo A. S. otrzymał metadon, trudno więc sobie wyobrazić, aby świadek ryzykował poważnymi konsekwencjami służbowymi, dyscyplinarnymi i karnymi, aby akurat w tej sprawie uzyskać od świadka oświadczenia określonej treści. Należało przyjąć, że A. S. po przemyśleniu sytuacji, nie chciał w dalszym ciągu obciążać J. Ł., który jest bratem jego znajomego.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie dotyczącym czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I wyroku. J. Ł. bowiem nie kwestionował tego, że w dniu zdarzenia posiadał przy sobie środek odurzający w

postaci metadonu w plastikowej butelce. Twierdzenia w tym zakresie zostały także poparte zeznaniami świadków – funkcjonariuszy Policji dokonujących interwencji oraz dowodem dokumentarnym w postaci protokołu przeszukania osoby. Z kolei wyjaśnienia oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie II wyroku są sprzeczne z zeznaniami świadka A. S., w części, w której Sąd uznał je za wiarygodne. Zgodnie z nimi to właśnie od J. Ł. świadek miał otrzymać środek odurzający w dniu zdarzenia w postaci metadonu, który następnie wspólnie zażywali w kabynie toalety na stacji benzynowej, co zresztą potwierdziły zeznania świadków K. K. oraz M. Z., jak również treść protokołu oględzin miejsca. Dlatego w ocenie Sądu twierdzenia oskarżonego w zakresie tego, że nie widział, aby A. S. zażywał jakiegokolwiek narkotyku czy też dawał A. S. w dniu zdarzenia żadnego metadonu są sprzeczne z ustaleniami poczynionymi w sprawie na podstawie zebranych dowodów i stanowią jedynie przejaw przyjętej przez oskarżonego linii obrony mającej na celu umniejszenie lub uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełniony czyn.

Sporządzona do niniejszej sprawy opinia pisemna z zakresu badań fizykochemicznych, jak i opinia sądowo-psychiatryczna oraz sądowo-psychologiczna spełniają w całej rozciągłości wymogi stawiane przed opiniami biegłych, które wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 16 lipca 1996 r. II KKN 231/96 (Prokuratura i Prawo 1998/12/1), stwierdzając, że „Warunkiem dokonania rzetelnej i wszechstronnej oceny opinii biegłego jest zupełność (kompletność i dokładność) oraz komunikatywność (rozumiałość, jasność) tej opinii. Dowód z opinii biegłego oceniony być musi z zachowaniem następujących wskazań, tj. czy: 1) biegły dysponuje wiadomościami specjalnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (argument z art. 176 § 1 d.k.p.k. – obecnie art. 193§1 kpk przyp. SR); 2) opinia biegłego jest logiczna, zgodna z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy (argument z art. 4 § 1 d.k.p.k. – obecnie art.7 kpk przyp. SR); 3) opinia ta jest pełna i jasna.”

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania Sąd uznał oskarżonego J. Ł. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 21 kwietnia 2015 r. w G. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający zaliczany do grupy I-N środków odurzających w postaci metadonu w postaci 21 mg, co stanowiło pojedynczą porcję środka odurzającego, ustalając, iż czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi. Z kolei w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia Sąd uznał J. Ł. za winnego tego, że w dniu 21 kwietnia 2015 r. w G. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił innej osobie A. S. środek odurzający zaliczany do grupy I-N środków odurzających w postaci metadonu w ilości nie mniejszej niż 18 mg i nie większej niż 23 mg, co stanowiło pojedynczą porcję środka odurzającego.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego ocenionego w powyższy sposób, wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego J. Ł. czynu określonego w art. 62 ust. 1 w zw. z ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I wyroku) oraz czynu określonego w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II wyroku), nie budzą wątpliwości.

Aby przypisać winę sprawcy, musi on być zdalny do jej przypisania, co uwarunkowane jest jego dojrzałością (art. 10 k.k.) oraz poczytalnością (art. 31 k.k.), możliwością rozpoznania bezprawności czynu (art. 30 k.k.), możliwością rozpoznania, że nie zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność lub winę (art. 29 k.k.), i ustaleniem, że w konkretnej sytuacji zachodziła wymagalność zgodnego z prawem zachowania (Zob. J. Majewski, P. Kardas, O dwóch znaczeniach winy w prawie karnym, PiP 1993, nr 10, s. 77). Wprawdzie w toku postępowania ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego, jednak z treści wydanej przez biegłych lekarzy psychiatrów opinii sądowo-psychiatrycznej wynikało, że w odniesieniu do zarzucanych oskarżonemu czynów nie miał on zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

W konsekwencji należy uznać, że oskarżony J. Ł. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionych przez siebie czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Ponadto biorąc pod uwagę powszechną wiedzę o karalności posiadania i udzielania narkotyków, oskarżony bez wątpliwości zdawał sobie sprawę, iż zachowania, których się dopuścił, mają charakter przestępstw.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony w przypadku obydwu czynów działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego. Z pewnością bowiem, w przypadku pierwszego z przypisanych mu czynów, zdawał sobie sprawę, że posiadana przez niego substancja stanowi środek odurzający oraz że posiada ją wbrew przepisom ustawy, nie mając na to stosownego zezwolenia, i pomimo tego chciał posiadać przedmiotowy środek (wynikało to wyraźnie z jego wyjaśnień). Natomiast odnośnie drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów zdaniem Sądu J. Ł. niewątpliwie chciał udzielić A. środka odurzającego skoro udostępnił mu butelkę, z której A. S. mógł pobierać narkotyk.

W tym miejscu wskazać należy, iż zarówno w przypadku pierwszego, jak i drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów należało zmienić ilość posiadanego, jak i udzielonego przez oskarżonego środka odurzającego. W przypadku pierwszego czynu jest to ilość 21 mg, co wprost wynika z treści opinii fizykochemicznej odnośnie ilości substancji znajdującej się w butelce zabezpieczonej po przeszukaniu oskarżonego. Z kolei w przypadku ilości środka odurzającego udzielonego A. S. Sąd przyjął, iż była to ilość nie mniejsza niż 18 mg (taką ilość zabezpieczono w butelce znajdującej się w kabynie toalety, w której przebywał świadek) i nie większej niż 23 mg, gdyż biorąc pod uwagę pojemność używanej przez oskarżonego i świadka strzykawki (5 ml) ilość udzielonego A. S. środka odurzającego nie mogła przekroczyć tej wartości, w świetle zeznań świadka M. Z., który widział jak A. S. wstrzykuje sobie w udo zawartość strzykawki. Należało przy tym podkreślić, że nie można było uznać za udowodnione, że J. Ł. pozostawił w kabynie jakiś inny metadon, którego nie przekazał A. S. (a to zdaje się sugerować zarzut). Nie byłoby bowiem żadnego racjonalnego powodu, aby tak uczynił. Za wiarygodne – w świetle zasad doświadczenia życiowego – należało więc uznać, że J. Ł. pozostawił A. S. butelkę zawierającą porcję metadonu, a ten chciał się nią odurzyć dokonując kilku iniekcji, co już zostało omówione przy ocenie zeznań świadka A. S..

Przechodząc do kwestii kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu J. Ł. należy stwierdzić, iż niewątpliwie oskarżony, dopuszczając się zachowania przypisanego mu w punkcie I wyroku, wypełnił znamiona występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Tak należy bowiem zakwalifikować zachowanie polegające na posiadaniu przez oskarżonego środka odurzającego w postaci metadonu wbrew przepisom ustawy. Przy uwzględnieniu natomiast ilości posiadanego przez oskarżonego narkotyku, tj. 21mg, który stanowił pojedynczą porcję środka odurzającego, czyn ten należało zdaniem Sądu potraktować jako wypadek mniejszej wagi i w konsekwencji zakwalifikować ostatecznie jako występki z art. 62 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Natomiast drugi z przypisanych oskarżonemu czynów, opisany w punkcie II wyroku i polegający na udzieleniu A. S. środka odurzającego, należało zakwalifikować jako występki z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony udzielił bowiem substancji stanowiącej środek odurzający innej osobie nieodpłatnie.

Uznając oskarżonego J. Ł. za winnego popełnienia przypisanego mu w punkcie I wyroku czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 62 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r., art. 34 § 1 k.k., art. 35 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę jednego miesiąca ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

W tym miejscu w kwestii dotyczącej wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego przede wszystkim wskazać należy, iż wobec wejścia z dniem 01 lipca 2015 r. w życie przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) i w związku z tym znacznych zmian stanu prawnego konieczne było rozważenie zastosowania w niniejszej sprawie art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Zdaniem Sądu należy uznać, że wprawdzie przepis art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii określając sankcję grożącą oskarżonemu nie uległ zmianie, jednakże zmianie uległy inne przepisy mające wpływ na treść rozstrzygnięcia co do kary w niniejszej sprawie i porównanie brzmień tych przepisów w dacie popełnienia czynu przez oskarżonego oraz w dacie orzekania prowadzą do wniosku, iż stan prawny w chwili orzekania w niniejszej sprawie jest dla oskarżonego mniej korzystny od stanu prawnego obowiązującego w czasie popełnienia przez niego przypisanego mu przestępstwa. W związku z tym Sąd zastosował przepisy w

brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu. Względniejsze dla oskarżonego pozostają obowiązujące w dacie popełnienia czynu regulacje dotyczące kary ograniczenia wolności, bowiem od dnia 01.07.2015 r. możliwe jest zgodnie z treścią art. 34 § 1 k.k. wymierzenie kary ograniczenia wolności w wymiarze od jednego miesiąca do 2 lat, podczas gdy wcześniej obowiązujące przepisy dopuszczały wymierzenie kary ograniczenia wolności od 1 miesiąca do 12 miesięcy. Z tych względów należało uznać, iż konieczne było uwzględnienie w niniejszej sprawie odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I wyroku stanu prawnego obowiązującego w dacie popełnienia przestępstwa, tj. w kształcie obowiązującym do dnia 30.06.2015 r.

Z kolei uznając oskarżonego J. Ł. za winnego popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie II wyroku zakwalifikowanego jako występki z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd wymierzył mu na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 37a k.k., karę dwóch miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

W tym miejscu w kwestii dotyczącej wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyn przypisany mu w punkcie II wyroku przede wszystkim wskazać należy, iż wobec wejścia z dniem 01 lipca 2015 r. w życie przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) i w związku z tym znacznych zmian stanu prawnego konieczne było rozważenie zastosowania w niniejszej sprawie art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Zdaniem Sądu należy uznać, że o ile przepis art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, mający decydujące znaczenie dla określenia ustawowego wymiaru kary grożącej oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo, nie uległ zmianie, o tyle zmiany innych przepisów mających wpływ na treść rozstrzygnięcia co do kary w niniejszej sprawie i porównanie brzmień tych przepisów w dacie popełnienia czynu przez oskarżonego oraz w dacie orzekania prowadzą do wniosku, iż stan prawny w chwili popełnienia zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia czynu w niniejszej sprawie nie jest dla oskarżonego bardziej korzystny od stanu prawnego obowiązującego w czasie orzekania. Ocena taka wynika z treści przepisu art. 37a k.k., który wszedł w życie z dniem 01 lipca 2015 r. i który w istotny sposób wpływa na ustawowy wymiar grożący za przypisane oskarżonemu przestępstwo, pozwala bowiem w przypadku przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, (a taką karą jest zagrożony występki z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) na orzeczenie zamiast kary pozbawienia wolności kary grzywny albo kary ograniczenia wolności w jednej ze wskazanych w tym przepisie postaci (tj. kary łagodniejszej od przewidzianej w sankcji przepisu art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – kary pozbawienia wolności). W konsekwencji Sąd zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania, gdyż obowiązujące poprzednio nie były dla oskarżonego bardziej korzystne w przypadku czynu przypisanego mu w punkcie II wyroku.

W ocenie Sądu stosownie do treści art. 53 § 1 k.k. jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonej oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonej oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność obciążającą w zakresie obu przypisanych oskarżonemu J. Ł. czynów Sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego, choć nie miała ona wielkiego ciężaru gatunkowego, gdyż w dacie czynu był on karany za odmienne rodzajowo przestępstwo przeciwko mieniu.

Jako okoliczność łagodzącą w zakresie pierwszego przypisanego oskarżonemu czynu było przyznanie się do winy, zaś odnośnie obydwu przypisanych oskarżonemu czynów znaczącą okolicznością łagodzącą było to, iż oskarżony posiadał i udzielał niewielką ilość, bo zaledwie po jednej porcji środka odurzającego. Należało również uwzględnić, że oskarżony jest osobą uzależnioną od środków odurzających i udzielił środka odurzającego „towarzysko” innej osobie uzależnionej. Nie było to więc np. bezpłatne udzielanie środka osobie nieuzależnionej, aby ją zachęcić do ich spożywania, co w oczywisty sposób zwiększyłoby stopień społecznej szkodliwości takiego czynu.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu J. Ł. kary ograniczenia wolności w wymiarze wyżej wskazanym, uznając, że w stosunku do oskarżonego brak jest konieczności orzekania kary pozbawienia wolności, co przemawia za zastosowaniem w niniejszej sprawie wspomnianego wyżej art. 37a k.k., odnośnie drugiego czynu i wybór w ramach sankcji pierwszego czynów – kary ograniczenia wolności. Wymiar orzeczonej kary ograniczenia wolności co do drugiego z czynów mógł wynosić, z uwagi na treść obecnie obowiązującego art. 34 § 1 k.k., od miesiąca do dwóch lat, zaś zgodnie z art. 35 § 1 k.k., jej wymiar godzinowy w stosunku miesięcznym mógł wynieść od 20 do 40 godzin. Sąd wskazał, że oskarżony ma podjąć nieodpłatną pracę w wymiarze 20 godzin, uznając, że już praca w minimalnym godzinowym wymiarze pozwoli osiągnąć cele kary, a dodatkowo pozwoli oskarżonemu na podjęcie deklarowanego leczenia odwykowego.

Stosując w niniejszej sprawie wobec oskarżonego przy wymierzaniu kary przepisy obowiązujące zarówno przed, jak i po dniu wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), a mianowicie 01 lipca 2015 r. Sąd przyjął generalną regułę, że do każdego czynu zabronionego, który procesowo ujęty jest w jeden zarzut, zastosowanie ma jedna ustawa. Jeżeli bowiem w jednym postępowaniu sprawy postawiono kilka zarzutów, to nie ma przeciwskażeń, aby stosować odrębne ustawy do każdego z nich. Sąd podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy, że „zakaz stosowania konkurujących między sobą ustaw dotyczy określonego, konkretnego czynu, a nie całego orzeczenia” (patrz: wyr. SN z 8.5.2001 r., V KKN 60/00 Prok. i Pr.-wkł. 2002, Nr 2, poz. 3 (zob. również wyr. SN z 17.7.2003 r., WA 51/03, OSNwSK 2003, poz. 2431; wyr. SN z 17.7.2002 r., III KKN 485/99, Prok. i Pr.-wkł. 2003, Nr 2, poz. 7; wyr. SA w Katowicach z 5.12. (...), II AKA 407/02, KZS 2003, Nr 4, poz. 49; wyr. SA w Gdańsku z 21.10.1999 r., II AKA 259/99, OSA 2002, Nr 7, poz. 56).

W piśmiennictwie wskazuje się również, że nie ma przeszkód, aby przestępstwa, co do których ma być orzeczona kara łączna, były kwalifikowane z różnych w sensie czasowym ustaw (np. jedno z przestępstw zostanie zakwalifikowane z nieobowiązującej już ustawy, drugie z obowiązującej). Słusznie zauważa W. W., powołując się na SN, że „niezależnie od stosowanej zasady kształtowania kary łącznej (absorbpcja, kumulacja), wymierzając tę karę sąd wydaje w tym zakresie nowe orzeczenie i na nowo dokonuje wymiaru kary: (zob. W. Wróbel, Zmiana normatywna i zasady intertemporalne w postępowaniu karnym, s. 675; zob. również wyr. SN z 20.2.1995 r., II KRN 2/95. OSNKW 1995, z. 3-4, poz. 17). Nie ma przy tym znaczenia, czy kara łączna wymierzana jest w ramach jednego wyroku, czy w wyroku łącznym. W powyżej opisanych przypadkach może się zdarzyć, że kara łączna zostanie orzeczona na podstawie innej ustawy niż ustawa będąca podstawą skazań za poszczególne przestępstwa. Nie dochodzi tu jednak do naruszenia zakazu łącznego stosowania ustaw. Zasada ta dotyczy bowiem jednego czynu, nie obejmuje ona natomiast całości orzeczenia (zob. wyr. SN z 8.5.2001 r., V KKN 60/00, Prok. i Pr.-wkł. 2002, Nr 2, poz. 3; wyr. SN z 6.5.1974 r., II KRN 10/74, B. (...), Nr 9, poz. 202).

Mając powyższe na uwadze, Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego J. Ł. w punktach I i II wyroku jednostkowe kary ograniczenia wolności, wymierzając oskarżonemu karę łączną 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Stosownie do treści art. 86 § 1 k.k. Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu karę łączną w wysokości od 2 miesięcy (najwyższa z podlegających łączeniu kar) do 3 miesięcy ograniczenia wolności (suma łączonych kar jednostkowych). Sąd określając wymiar kary łącznej zastosował zasadę kumulacji, biorąc pod uwagę fakt, że mimo bliskiego związku czasowego i zbliżonego przedmiotu ochrony, to jednak zastosowanie zasady absorpcji (zasada asperacji nie wchodziła w grę, gdyż karę ograniczenia wolności można wymierzyć jedynie w miesiącach, nie zaś w dniach), nie byłoby trafne, biorąc pod uwagę, że czyny te miały jednak odmienny charakter polegający – w jednym przypadku jedynie na posiadaniu środka odurzającego, a w drugim – na udzieleniu go innej osobie.

W tym miejscu podkreślić, że z akt sprawy nie wynika, aby oskarżony nie był w stanie podjąć prac społecznych z uwagi na stan swojego zdrowia albo właściwości i warunki osobiste, brak było więc przesłanek wskazanych w art. 58 § 2a k.k., zwłaszcza biorąc pod uwagę to, że sąd określił miesięczny wymiar kary ograniczenia wolności na 20 godzin (co oznacza przeciętnie 5 godzin tygodniowo), zaś oskarżony nie pracuje zarobkowo.

Ponadto Sąd na podstawie art. 44 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r. orzekł wobec oskarżonego J. Ł. przepadek na rzecz Skarbu Państwa butelki plastikowej opisanej pod poz. 1 wykazu dowodów rzeczowych do sprawy 1 Ds. 784/15 (k. 130), strzykawki o pojemności 5 ml opisanej pod poz. 2 w wykazie dowodów rzeczowych do sprawy 1 Ds. 784/15 (k. 130) jako dowodów służących do popełnienia przestępstwa posiadania środka odurzającego.

Z kolei na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii za czyn przypisany w punkcie II wyroku Sąd orzekł przepadek butelki plastikowej po metadonie opisanej pod poz. 3 wykazu dowodów rzeczowych do sprawy 1 Ds. 784/15 (k. 130), jako dowodu służącego do popełnienia przestępstwa udzielania środka odurzającego, gdyż w tej butelce przekazano środek A. S..

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie III łącznej kary ograniczenia wolności sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 21.04.2015 r. od godz. 15:50 do dnia 22.04.2015 r. do godz. 16:30.

Sąd zasądził również ze Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. kwotę 974,16 zł z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu albowiem koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części. Ustalając wysokość tych kosztów sąd miał na względzie ilość dni, w których odbywała się rozprawa (7) oraz stawki wynikające z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r., z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a dokładnie w § 14 ust. 2 pkt 1 cytowanego wyżej rozporządzenia, zważywszy na fakt, że sprawa rozpoznawana była pierwotnie w postępowaniu uproszczonym. Sąd stoi na stanowisku, że w sytuacji, kiedy sprawa rozpoznawana jest w postępowaniu zwyczajnym wyłącznie wskutek przekroczenia terminu przerwy w sprawie toczącej się w postępowaniu uproszczonym, zastosowanie ma § 16 rozporządzenia, nie zaś częściowe stosowanie stawek z postępowania uproszczonego, a częściowo ze zwyczajnego. Ponadto Sąd wziął pod uwagę to, że oskarżony korzystał z pomocy obrońcy ustanowionego z urzędu i dlatego też – zgodnie z treścią §2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości - podwyższył przysługujące mu wynagrodzenie o podatek od towarów i usług (VAT) w stawce 23%.

Ponadto Sąd na podstawie wskazanych w punkcie VIII wyroku przepisów zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty, uznając, że sytuacja rodzinna, majątkowa i możliwości zarobkowe oskarżonego powodują, iż ich uiszczenie byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe. Oskarżony nie ma stałego miejsca pobytu, nie pracuje zarobkowo, nie posiada majątku.